

Нощь.

Тихо, кротко на земята
Моренъ сънь се зацари,
А отъ горѣ пъкъ луната
Я вълшебно озари.

Въ сладка дрѣмка упоени
Непробудно всички спятъ,
Отъ вѣтреца полюлени
Листовцетѣ си шептятъ.

Съ трепетъ звѣзди се показватъ —
Въ небесни ведъръ ширѣ,
Сѣкашъ, приказки разказватъ —
За далеченъ чуденъ миръ . . .

Гр. Симеоновъ.

